

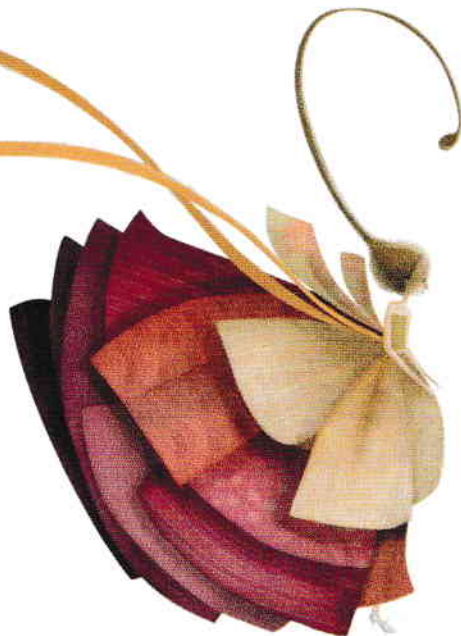
LIBRIS

We know
books

POVEȘTI DE AUR

Cenușăreasa

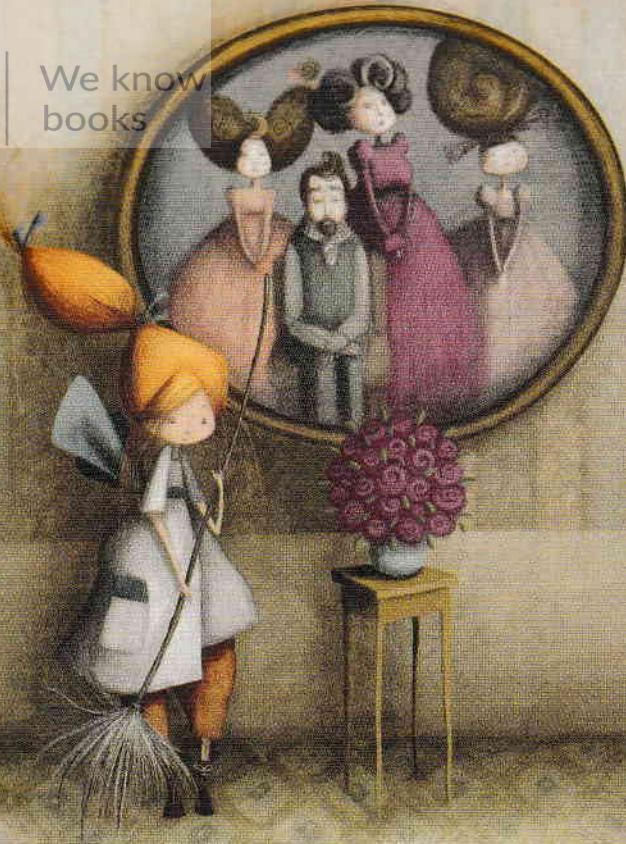
Adaptare după CHARLES PERRAULT
de CRISTINA DONOVICI
Ilustrații de VALERIA DOCAMPO

LITERA

mică

București

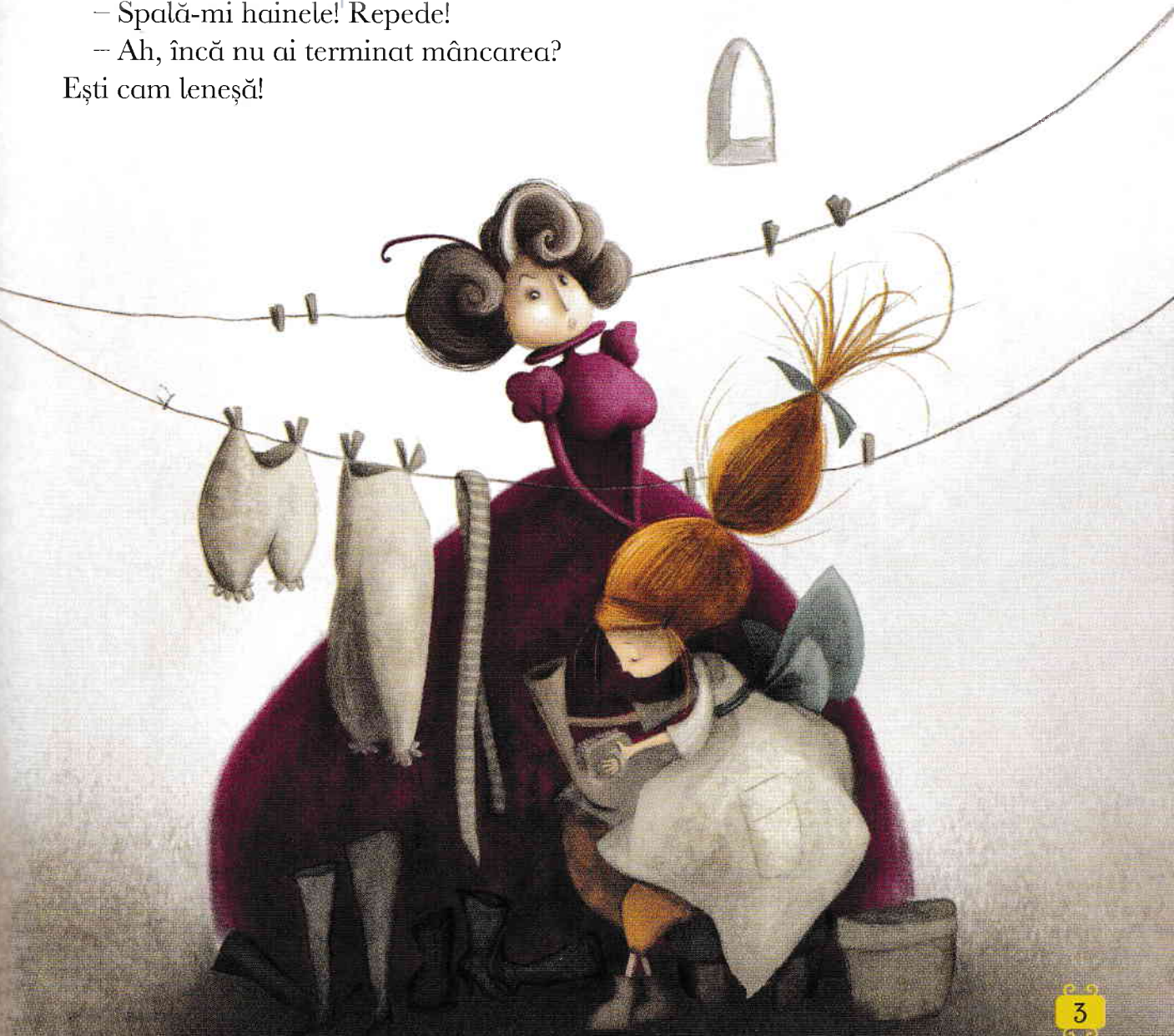
Frumusețea fetei abia se putea zări din cauza hainelor ponosite, a prafului din păr și de pe piele. Dar dacă te uitați atent, pe sub hainele cenușii puteai vedea o siluetă gingașă, iar pe colțurile buzelor se întrezărea un zâmbet. Ea era Cenușăreasa.

Nu își mai amintea cine i-a dat acest nume, dar știa că pe vremuri, când mama ei trăia, nu o chema așa. Apoi, tatăl s-a căsătorit cu o altă femeie, care avea două fiice. Cenușăreasa își amintea că era foarte bucuroasă să aibă nu una, ci două surori. Fericirea nu a ținut însă mult. Imediat ce s-au mutat în casă, atât mama vitregă, cât și cele două fete au început să o trateze ca pe o servitoare.

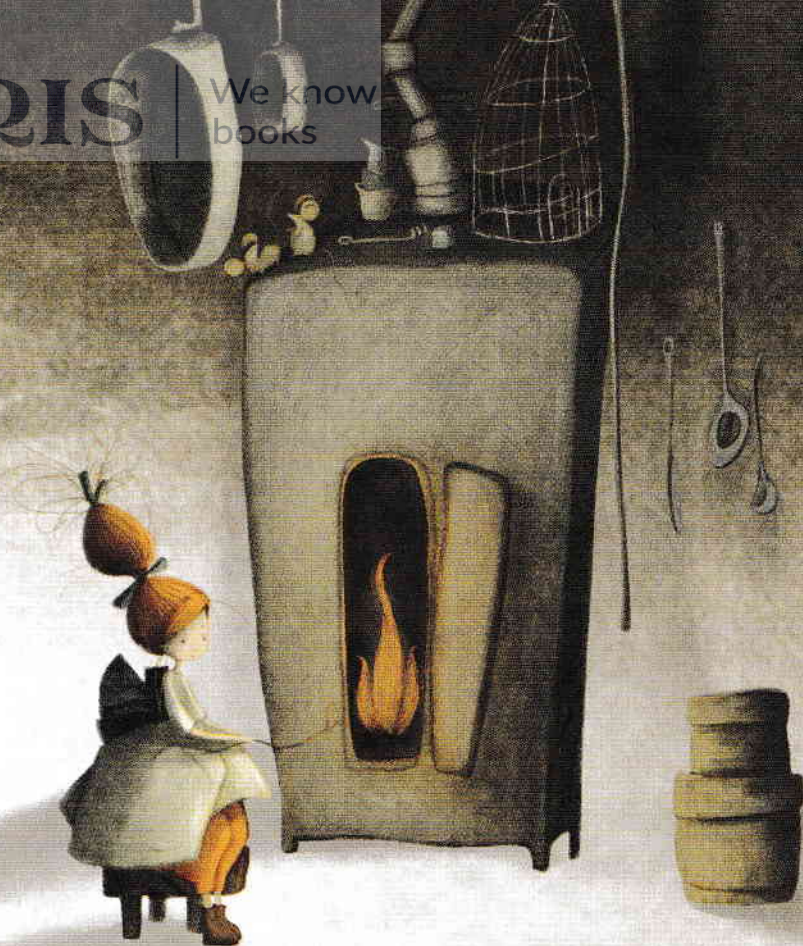
LEBIS

We know
books

– Hai, fugi și fă focul!
– Spală-mi hainele! Repede!
– Ah, încă nu ai terminat mâncarea?
Ești cam leneșă!

Asta auzea Cenușăreasa în fiecare zi. Cum tatăl ei era mereu plecat cu treburi, nu își dădea seama ce rău se purtau nou-venitele cu fiica lui. Iar Cenușăreasa nu se plângea niciodată. Încerca mereu să mulțumească pe toată lumea. Pentru că așa era ea. Se străduia să facă mai bine curățenia, să spele mai repede podelele și să gătească mai gustos. Dar mereu primea doar reproșuri de la mamă, iar surorile o batjocoreau:

– Vai, ce murdară ești!

– După ce că ești leneșă, ești și urâtă!

Cenușăreasa se uita la ele zâmbind trist și se întreba cum poate cineva care are un chip atât de frumos să fie atât de urât pe dinăuntru.

Și așa treceau zilele, parcă toate la fel.